

Grotesque ~ A Gotik Epik

dening GE Graven

Bab XIII

Cangkem Gunung ~ April, 1351

~Ing njaba cangkem gunung, bukit-bukit Auvergne sing sumunar katon ing sangisore tirai lintang-lintang lan angin kulon anget, nyebul banter lan ajeg. Kaya memedi tanpa tujuan, bledug setan sing muter-muter munggah lan nyemplung ing medan sing ora rata. Cakrawala wétan kedhip-kedhip, bledhek saya padhang ing antarane badai sing maju. Langit gemuruh, gludhug saka kadohan nyampur kaya drum kettledrum sing ora mandheg. Badai kasebut gedhe banget; kaya kemul listrik, ngrangkul lengkungan bumi, nguntal langit. Prahara sing mlebu iku kaya supercell sing muter, remuk dadi sampurna ing tekanan iklim sing langka; mula— monster langit sing kawangun kanthi padhet.

Angine malih dadi angin, nyebul banter, adhem, lan metu saka wetan. Cabang-cabang sing mencorong nyebar ing langit, urat biru raksasa saka raja badai sing mulya. Mendhung sing bungah sumunar mlebu. ijo medeni nalika garis ngarep maju kanthi angin banter, kolom bengkung sing mbutakan, lan bledosan sing memekakkan kuping. Dumadakan, langit bedhah amba nggawa udan deres kaya tembok kaca sing nyapu. Aliran banyu mili mudhun ing lereng gunung, mbanjiri akeh

lembah kanthi nesu sing mungkin mung Nabi Nuh sing bisa ngerti. Watu-watu es udan deres, pecah ing ndhuwur watu-watu gedhe nalika blumbang lembah obah amarga udan es sing ora mandheg.

Ing pinggir paling kidul lembah watu, ing ndhuwur punggung bukit sing curam lan kanthi latar mburi kilat sing padhang, ana siluet ksatria sing gedhe banget, kabeh dhuwure patang puluh lima tangan. Dibungkus waja ireng kaya ter, Raksasa kasebut nyekel pedhang dawa sing, saka pucuk nganti genggeman, dawane ngluwihi dhuwur wong sing ngadeg. Lan kanthi tusukan sing nyapu, sing mungkin koyone nyuwil mega, Raksasa kasebut ngarahake pedhange menyang langit, mbengok kanthi swara sing jero lan asing, kaya-kaya akeh wong raksasa sing ngomong bebarengan; "*Mors ad vitam—Eljo! Metu!*" Kanthi kilat ungu, bledhek nabrak pedhang lan bayangan kasebut njeblug dadi ora ana apa-apa. Nanging kekacauan badai terus berlanjut: angin mundhak lan udan es tiba nalika udan deres.

Ing panggonane bayangan ireng mau, ana angin topan sing muter-muter mudhun saka langit, dadi kaya mimpi buruk warna eboni, lan mlaku mangalor munggah ing tembok mburi badai. Sakabèhé, pepeteng sing muter-muter dhuwuré telung mil nalika mrentah ora kurang saka seperempat mil lemah. Katon kaya Driji Gusti Allah, pilar kasebut ngelus-elus garis sing polesan ing bumi lan, kaya piranti peraba serangga sing lemu sing mriksa lemah, kilat mili, nyamber, lan muncrat metu saka monster kasebut. Sakabèhé, pilar sing alon kuwi obah-obah lan mlintir, narik awaké dhéwé kaya wong tuwa sing mlaku-mlaku ing teken.

Udan deres mudhun. Angin gedhe banter nalika Raksasa sing muter-muter mlaku alon-alon menyang Mountain Cangkem. Watu-watu padha mudhun ing punggung bukit. Tiang kasebut munggah ing ndhuwur puncak. saka bukit lan nandur sikile sing kandhel ing njero lembah, kabeh mlaku menyang rahim gunung sing, ing njero, ana reca sing lagi turu kanthi guano lan nyekel tas kulit wedhus sing wis rusak ing dhadhane— sisa-sisa watu saka Grotesque — Eljo sing wedi —sing wis dikutuk dening srengenge. Ing ekspresi, cangkeme nganga kaya njerit beku lan mripate sing mati mandeng langit-langit gua sing ditutupi segara kelelawar sing gemeter. Ing sakubenge dheweke, jubahe sing rusak lan kocar-kacir kocar-kacir kena angin bawah tanah kaya panji perang sing nyerang.

Wiwit matine, Eljo dikunjara ing panggonan sing rada aneh sing paling dikenal minangka wilayah 'Void'. Void minangka papan sing kosong tanpa wates kanggo makhluk sing dudu manungsa—kanggo makhluk urip sing ora pantes entuk pengalaman ilahi. 'Iku panggonane kelelawar, manuk, lan tawon nalika dheweke mati. Void minangka loteng Ciptaan sing kebak bledug, kebak kenangan babagan urip sing kurang beruntung. 'Iku bisa uga papan sing paling dhuwur.

bolongan Kalanggengan, pantes nampa laler sing ditampar, iwak sing dijaring, utawa wedhus sing disembelih. Sakabèhé, *Kratoning Void* kuwi kaya urip sawisé gagak kanggo makhluk-makhluk sing koyoné dikutuk dadi tanpa nyawa sing langgeng. Kraton iki waé, sing diwarisaké déning Eljo.

Nanging, kanthi angin kanthi kecepatan sing ora bisa diukur lan keganasan sing nggegirisi, tornado nabrak lereng gunung lan Mountain Mouth njerit, diserang kanthi tembok abrasif saka pasir, watu, lan bagean wit sing muter. Reruntuhan njeblug ing raine, ngremuk fitur-fitur kasebut—nggawe dadi alus. Ing ndhuwur lan dhuwur ing langit, mayuta-yuta wilayah sing diisi daya kobong ing njero mega sing nggegirisi, nyambung lan nglumpuk kanggo ngasilake ewonan cabang sing sumunar lan mudhun, nalika uga nyawiji minangka sawetara baut kandel sing gandheng cenenge. Dheweke uga gabung dadi siji kolom kolosal sing bisa ngilangi kabeh kekuwatan saka langit.

BOOM! Kaya tombak Gusti Allah sing nesu, kali sing sumunar nabrak bumi lan mbelah puncak Mountain Mouth, njeblug sisih ndhuwur kanthi kuat kanggo nembus gunung lan ngrusak bagean sing luwih jero. Ing njero guwa, bagean atap pecah . Samudra kelelawar tiba saka langit-langit sing remuk lan watu lan bledug tiba ing ndhuwur reca Eljo, ndhelik sikile lan nutupi tas kulit sing nyampir ing dhadhane. Kebacut angin sing banter, guwa njero dadi reged nalika, ing njaba, pusaran gedhe narik meh sapratelo kelelawar metu saka guwa lan nguntal, ngremuk menyang *Kerajaan Void*.

Angin puyuh mau mlaku alon-alon saka Mountain Mouth mung kanggo ngangkat sikile sing lemu metu saka lembah lan munggah menyang langit peteng saka ngendi asale. Pungkasane, angin kasebut lunga lan udan sing saya suda mung kari gerimis ing ndhuwur blumbang sing kebak. Lan sawise kekacauan rampung, kelelawar sing isih urip bali menyang langit-langit lan gua kasebut ambruk ora obah kaya Pati, kajaba gema klik lan gemerincing watu gendheng sing bandel sing nyerahke posisine sing dhuwur kanggo rantai guwa, ing ngendi reca Grotesque sing njerit ana ing kono.

Nanging ing sepi sing nggegirisi kuwi lan saka pojok tas kulit sing wis rusak sing isine sawetara barang, kalebu pecahan botol sing wis ditutup rapat, cairan coklat metu, netesake garis tipis ing sisa-sisa jubah sing wis compang-camping. Getih urip sing disucekake meresap liwat benang, mbasahi iga granit reca kasebut, lan ing sawetara wektu sadurunge, gema sing nggremet ngremuk peteng—swara-swara kaya bledosan krikil ing amben areng panas. Lan ing ngendi getih tumpah, retakan ngrusak wujud alus reca kasebut nganti nyebar metu.

Retakan sing luwih tipis maneh muncul ing lumahing granit, nyambung lan nglumpuk kaya kilat ireng cilik, nutupi saben pucuke. Nanging, swara bledosan mau mandheg; kasepen bali lan ninggalake rai watu Eljo sing kaya watu kaya teka-teki watu.

saka mungkin jumlah potongan-potongan sing disambungake kanthi ora teratur sing ora kaetung.

BOOM! Patung kasebut njeblug diiringi pecahan granit sing nyebar ing guwa. Tas kasebut mabur—disapu kanthi cepet —lan ing tengah bledug sing nyebar, daging wuda obah ing ndhuwur tumpukan lebu pasir.

"*Bapak,*" Eljo nggrundel, swarane sing ringkih lan serak kaya wong kesel, wis suwe dehidrasi. Eljo mau ngguling, muntahake gumpalan wedhi teles.

Kanggone, mungkin mega tawon sing nyengat katon pucet kontras karo rasa lara sing saiki lan katon saka njaba, lan, kewalahan karo geter kaya demam, dheweke nggulung awake dadi bal daging. Swarane megap-megap lan erangane muni —jeritan lara —mati kosok baline.

Ing rasa mati rasa amarga marasake awak—ing wektu sing ora ana watese — gerombolan sing nggegirisi ing kupinge nyerah marang swara sing luwih alus lan luwih manis: resonansi sing nyenengake saka udan sing terus-terusan. Mangkono, kanthi rasa lara kebangkitan sing suda mung dadi kobongan sing ora jelas, lan karo indra-indrane Kanthi sebagian bali, Eljo mlaku kanthi kikuk ngliwati lantai sing kebak reruntuhan, nyapu dalan maju sing sempit nalika nyeret awake dhewe kanthi maju kanthi angel, saya cedhak lan menyang cangkeme guwa—menyang godaan banyu tawa sing ora bisa dipateni ing lambe sing pecah lan garing.

Tanpa guwa, Mountain Mouth ngadeg tegak lan nantang ing tengah-tengah lanskap sing rusak lan atos, mung makutha sing dicopot. Rai sing tatu lan robek madhep lembah watu sing padha, sing saiki kebak banyu putih sing mili saka kali sing deres lan deres. Sosok wuda metu saka jerone cangkem menganga. Kanthi otot kaya wong diwasa—beban sing kuwat mbungkus awak sing rada gedhe—dheweke ngrayap metu, mlebu ing genangan banyu, lan turu meneng. Kanthi wujud sing ora suda, mungkin awake paling mirip karo versi bersayap saka mantan biarawan, Ivan.

Lazarus urip.

~*~

Lan kaya mangkono kedadeyane, ing dina-dina sabanjure sawise wungune, Lazarus mari, pikirane resik, kekuwatane bali, lan dheweke nglakoni pagawean sing luwih biasa.

saka eksistensi. Nampung amarga wuda lan saiki ukurane sing luwih gedhe, Lazarus kasil njahit cawat saka sisa-sisa sandhangan sing dikubur ing karunge sing isine bekal, amarga dilindhungi saka cuaca.

Mungkin Lazarus begja, dhèwèké ora suwé nemokaké yèn mabur ora luwih angèl tinimbang sadurungé, kabèh iku relatif— ukurané sing luwih gedhé diimbangi karo bentangan swiwiné sing luwih amba. Amarga ngelih banget, dhèwèké metu saka guwa ing wayah wengi, bali karo iwak seger saka blumbang sing ana ing antarane lereng mburi Mountain Mouth lan bukit ing sandhingé.

Sepisan maneh ing njero guwa, ana bunderan watu sing wis pirang-pirang musim ora tau ana geni, saiki ngubengi geni sing muni kaya iwak panggang nalika nggawe bayangan dawa sing nari ing sangisore langit-langit atusan mripat ireng sing kaya manik-manik. Saka njaba, kajaba perawakan Lazarus sing luwih gedhe lan iklim musim semi sing luwih ngapura, mungkin kedadeyan saiki ing Mountain Mouth katon kaya-kaya ora tau owah wiwit sadurunge pertemuan Lazarus sing mematikan karo srengenge.

Dina-dina dadi pirang-pirang minggu nalika kelelawar nindakake rutinitase, metu saka gua nalika surup lan bali menyang papan dununge, wetenge kebak, sadurunge subuh. Lan Lazarus lunga lan bali karo kelelawar, nanging dheweke mabur dhewe kanggo mabur ing ndhuwur tanah wengi sing padhang, tansah waspada marang sinar srengenge sing nggegirisi, supaya ora kejiret ing papan sing adoh banget saka Mountain Mouth.

Ing wektu kaya ngono, panganané saya maneka warna, kaya ta katrampilané ing venery udara. Tikus mondog, terwelu, lan malah rubah sok-sok, digawa bali menyang Mountain Mouth. Uga, saka akèh buku sing wis dihafal— buku skriptorium sing dipeksa bapakné biarawan supaya tetep ana ing pikirané—dhèwèké ngunduh akèh saka pametuné: daging asap lan garing, kulit sing disamak sing dijahit dadi celana lan sepatu kulit lan rompi mburi mbukak, lan malah piranti kasar sing diukir saka balung sing landhep.

Nalika nggunakake akeh teknik iki, metode sing wis suwe digawe Ivan kanthi mental lan gampang dingerteni, Lazarus wiwit ngerti gedhene sejatine. Katresnan bapak sing ora bakal ilang. Salib pandonga kayu sing wis usang sing nghias gulu, sing kerep dicium, bisa uga dadi instrumen kanggo ngelingi bapakne lan uga kanggo nguatake imane. Lan bisa uga nggantung minangka benang nyata pungkasan sing nyambungake kain jagad sing bisa diprediksi sadurunge karo jagad sing liar lan tanpa wates.

Mei, 1351

Wengi isih enom. Srengenge wis surup mung sak jam wiwit Lazarus nyender ing watu karang ing njaba lawang guwa, megap-megap lan kringeten nalika ndeleng celeng diwasa sing digawa bali saka mbeburu pungkasan. Patèn iki minangka sing paling gedhé lan paling cepet, lan kanthi alesan sing apik. Dhèwèké ngambung salibé lan nyeret bangkai menyang guwa, ngliwati balung babi sing wis suwe dikabari. mateni. Uga bali saka mbeburu, sakloron kelelawar sing njerit nyilem menyang Mountain Mouth, diobong dening Lazarus lan mabur jero menyang guwa. Lazarus noleh lan mbengok marang dheweke kanthi mesem garing, "Nanging duweku luwih gedhe!" Dheweke ngangkat babi hutan ing pundhake lan kesandhung ing mburine, nggresula nanging mesem, nyeimbangake awake, ngepak-ngepak swiwine menyang kene lan kana.

Ora let suwe, geni sing murub dawa nggawe bayangan sing obah-obah ing ndhuwur guwa, madhangi sisa-sisa wulu babi lanang. Babe mau turu ing tembok watu kanthi sikil mburi sing dipotong lan balung sikil sing wis diresiki lan potongan kulit sing rada adoh saka sirahe.

Luwih cedhak lan menyang tengah guwa, Lazarus lungguh ing watu gedhe, karo steak babi sing nggodhog ing sikile. Daginge muni mendesis ing ndhuwur watu datar panas sing dadi papan masak sing alus lan aroma daging babi sing digoreng ngebaki guwa.

"Kowé ora bakal melu aku. Kowé ora ana sarat kanggo lelungan iki. Nanging muga-muga kowé isih kelingan karo aku," Lazarus nguwuh, mesem nalika manggang sawetara potongan daging ing kayu sing digantung ing ndhuwur geni sing kobong. "Aku duwe janji kanggo netepi lan netepi, aku bakal nindakake. Aku pancen arep lunga—sesuk. Kowé bakal weruh," dhèwèké nyawang langit-langit gua lan ngandhani kelelawar—atusan mripat ireng sing mandeng dhèwèké. Kanthi tangan sing bébas, Lazarus ngangkat piso balung sing dipahat saka sandhingé, nusuk steak babi, lan mbalikke kanggo nggodhog maneh. Sabanjure, dhèwèké narik piso babi saka geni lan, saka tumpukan kulit cilik, alus, lan coklat, dhèwèké nyelehake telu ing sikilé.

"Kudu dimasak lan garing," dheweke nggumam, karo njupuk potongan daging babi sing wis mateng lan dilebokake ing ndhuwur kulit daging. Lazarus nerusake obrolane karo kelelawar; "Aku arep lunga adoh!" Dhèwèké nggulung daging babi asap ing kulit lan ngolesi lemak, ngiket buntelan kasebut, "Nyabrang segara gedhe—menyang tanah Italia. Aku bakal njupuk Friar Salvitino lan bali karo dheweke menyang Biara kanggo nutup Gatestone. Lan nalika dheweke nutup, aku bakal njaluk Abbot Vonig dadi biarawan, amarga aku saiki wis diwasa. Lan dheweke bisa milih aku dadi biarawan katakombe amarga aku ngerti kabeh babagan dheweke—kaya bapakku."

Lazarus ngadeg karo daging sing wis dibungkus lan mlaku menyang kulit wedhus sing diikat kulit

tas ransel, diselehake ing antarane rong kandhung banyu sing kebak. Dheweke numpuk bungkus sing ngebul ing njero—bekal tambahan sing bisa digawa nalika lelungan. "Lan Migual lan Thateus bisa mbantu aku nganggo obor. Lan aku ora bakal ngidini Friar Clodius mlebu ing katakombe—salawase." Dheweke mesem, nutup tas lan bali menyang geni.

Sawise bali menyang lungguhane, kanthi nusuk piso balung sing kasar, dheweke ngupas steak babi saka watu kasebut, karo mesem; "Iki pesta sing pantes kanggo *Biarawan* Lazarus sing keluwen." Dheweke mbalik daging sing nggodha alon-alon ing cahya geni lan, amarga wis coklat sampurna, dheweke nyedhot kukus.

Nanging gumpalan guano gedhe tiba saka langit-langit lan nyiram steak, ngumbah ngilangake esemane. Luwih akeh maneh sing nyemprotake ing sakubenge dheweke. Kelelawar mabur ing ndhuwur. "Ora," dheweke nggresula. Dheweke ngadeg lan njaluk tulung marang langit-langit, "Kenapa?" Banjur udhara dumadakan adhem—cukup nganti dheweke weruh ambegane kabut; lan aroma sing legi banget nglelebke kabeh ambune daging sing wis mateng. Mripate jutaan kelelawar sumunar ing cahya geni, kabeh padha ndeleng dheweke kanthi teliti. Swarane kresek lan desisan kayu sing kobong tiba rata ing udhara sing saya kandel; lan geni katon nyusut lan muter mlebu kaya kelopak kembang, mekar kanthi cepet lan mbalikke.

"Apa kita wis lair maneh?" Swara sing ora wajar, selaras, lan tumpang tindih—pitakonan kanthi nada sinkron sing sampurna saka akeh wanita bebarengan—bisikake meh ora bisa dirasakake saka mburi. Dheweke kudu nimbang luwih lanjut apa krungu liwat kupinge utawa ing njero pikirane.

Lazarus mubeng; ambegané kaya nyawa sing kecepit nalika Lucifael ngadeg karo tangané sing ngrangkul dhèwèké, wuda lan mesem rada kanggo nuduhaké pucuk taring sing kandel kaya asu ing antarane lambe abang. Ing sangisoré rambuté sing liar, sepasang mripat ireng sing kabèh nggambarake gambar geni guwa sing diwalik, kanthi geni sing mumbul nari mudhun kanthi warna biru. Kajaba iku, kanthi kuku eboni lan areola abang ing kulit gading, lan kanthi swiwi gedhe saka daging lan balung berlapis sing nyebar ing ndhuwur lan mburiné, Lucifael bisa uga ngece Purity mung kanthi anané.

Lucifael nabok Lazarus nyabrang guwa, nutup swiwine, lan mlaku ngoyak dheweke. Lazarus mlayu mundur lan berjuang ngadeg. Dheweke nanggapi kanthi swiwi sing mbukak, mendesis, nanging uga mlaku mundur. Dheweke mandheg lan nyilangake tangane, ngangkat dhadhane menyang dheweke lan ndhingkluk kaya asu sing penasaran; dheweke ndeleng dheweke kanthi esem sing marem.

Dhèwèké ngomong alon; "Kowé wis gedhé kanthi becik. Nanging, pungkasane aku kelingan kowé kajaba watu

reca— bocah Eljo sing bodho, sing tiwas kena srengenge nalika nyeret babi mati. Kaya sing kuwi mau." Dheweke nuduhake bangkai balung ing sabrang guwa.

"Nanging kowé ngadeg ing kéné, *urip* manèh—lan kanthi *Cahya* sing béda banget ing awakmu, ora kurang." Kowé ora lair karo iku. Kepriyé carané kowé éntuk iku? Iki lagi waé dicithak. Kowé ora nduwé iku nalika pungkasan kita ngobrol." Dhèwèké nyipitké mripaté menyang celah ireng; "Saiki aku kudu mikir kaya ngéné: Apa takdir iki dadi misteri kanggo iku? Utawa apa kebangkitan sing ora umum iki minangka pertanda ilahi?" Dhèwèké nyawang reruntuhan lantai guwa lan nemokaké pecahan granit sing biyèn ngunjara Lazarus ing watu. "Hmm," dhèwèké nggumam.

"Aku ora ndedonga utawa ngundang kowé," Lazarus ngidoni, karo mundur lan ngepal swiwine. "Nanging kanthi cara tartamtu, kowé nindakake— nalika kowé nglawan pati. Lazarus, ora ana sing luput saka perhatianku, luwih-luwih bab sing penting kaya kebangkitan." Dhèwèké weruh salib kayu cilik sing digantung ing kalung Lazarus lan ngremuk raine. "Yagéné kowé nganggo ranting sing ora ana wohé lan ora ana oyoté ing tenggorokanmu?"

Lazarus nyekel salib ing antarane driji, "Iki salib pandonga— gambaran imanku —duwene bapakku."

Dhèwèké ndhingkluk, kaya-kaya mikirké penjalukané, nanging malah ngguyu ngakak.

"Eljo sing wedi karo Gusti Allah sing dihiasi reca ukir duweke pendeta ?" Dheweke mesem.

"Bayangna kuwi, saka kabeh kebejatan ing donya."

"Ngapa kowé mrengs?" pitakoné Lazarus marang dhèwèké.

Dhèwèké ngelungké tangané ing mburiné lan nyedhaki dhèwèké, karo nendhang watu-watu cilik kanthi santai driji sikile ireng kukune. Lazarus tetep kukuh. "Ora amarga kowe bisa ngundang utawa menehi pangapura marang aku sak karepe dhewe. Lan amarga kowe ora weruh aku sadurunge saiki ora ateges aku ora tansah ana ing kono; aku ana ing babi."

"Ing babi?"

"Nalika kowé ndeleng mripate babi , aku ndeleng kowé manèh." Dhèwèké mandheg ing ngarepé , nerusaké;

"Kowé ngerti, sayang, sadurungé kowé mati, aku ngutus babi kuwi kanggo kowé amarga aku péngin ngonfirmasi kanthi cetha yèn kahanan sing prasaja kaya keluwen bisa ndadèkaké kowé ngorbanaké nilai-nilaimu. Ya, aku nguji kowé —lan iku ngalahake kowé. Pancen, kedadéan menawa kowé matèni babi kuwi ngorbanaké nyawamu dhéwé. Bayangna kuwi." Lucifael mesem amba, taringé bangga. "Isih kelingan piwulangmu, Lazarus —Kowé ora bakal matèni? Nanging , kowé isih matèni—kowé wis ngorbanaké nilai-nilaimu—lan apa kajaba weteng sing kebak?" Dhèwèké nuduhaké pembunuhan paling anyaré sing ana ing sandhingé témbok guwa; "Lan saiki kowé matèni wong liya." Dhèwèké ngangkat alisé. "Mungkin kowé ngajèni nilai-nilaimu mung nalika iku migunani kanggo kowé, ya?"

"Babi kuwi mung kéwan galak. Gusti Allah ora ngersakaké Préntah-Préntahé ditrapake kanggo kéwan-kéwan ing bumi—mung manungsa," Lazarus ngandhani dhèwèké.

"Ah," wangsulane dheweke, kaya-kaya sinau saka dheweke. "Banjur, yen aku mateni kowe saiki, apa aku bakal ngremuk kaya ngono

aturan?"

"Kowé aja matèni—iya, kowé mesthi bakal matèni."

"Aku ngerti," dheweke manthuk karo alis sing diangkat lan lambe sing dikerut, "Lan critakna marang aku Eljo, apa sing kok eling sawise mati? Apa kowe kelingan ndeleng Swarga utawa Neraka—apa-apa wae?"

Lazarus ngalihake pandangane, ngakoni, "Aku—aku ora kelingan."

Dhèwèké mesem sinis. "Dadi iki mung bisa mbukak bebener sing prasaja. Sanajan kowé ngrasa lara ; sing bener yaiku kowé dudu manungsa, Lazarus. Ora kaya bapakmu, kowé iku Eljo— mung kéwan ing bumi kaya babi sing kokpatèni. Dadi, kowé ora duwé jiwa—ora duwé akhirat. Saiki wangsulana aku iki: Apa gunane imanmu yen pungkasane kowé ora ngunduh apa-apa?"

Dhèwèké nggulung pundhaké. "Aku ora bakal mangu-mangu imanku, Gustiku, utawa Kersané Gusti Allah."

"Ya, mesthi wae kowe ora bakal," dheweke nyentak, "Amarga gagasan-gagasan iki nyebar ing inti saka anané kowé, lan iku dadi dhasar sing nyedhihake kanggo kabèh sing wis kok sinau wiwit kuwi. Lan kita ora bisa ngarep-arep kowé bakal nggatèkaké konsèp-konsèp anyar nanging pait sing bisa kok tolak kanthi gigih, sanajan wis diajokaké kanthi cukup masuk akal, ta?"

Dhèwèké noleh lan mlaku-mlaku ing guwa, nyinaoni lantai, isih ngujar, "Amarga nèk kowé nindakké kuwi, mungkin kowé bakal kepeksa nimbang manèh pondasimu kuwi. Lan nindakké kuwi mbutuhké nimbang manèh persepsi donyamu liyané, supaya luwih cocog karo bebener donya sing mungkin atos. Lan kita ora isa nanggung rasa lara kuwi, ta?"

Dhèwèké nendhang krikil lan ndeleng Lazarus kanthi cepet. "Lara banget—mikir manèh babagan pondasiné; nggawé kuwatir—ngocok watu-watu sing mestiné padhet mung kanggo nemokaké akèh cacat dhasar ing njero—mung kanggo nemokaké omahé dhéwé dibangun ing ndhuwur pasir sing obah." Banjur dhèwèké noleh lan nyedhaki Lazarus, mripaté mandeng banget. Lazarus mundur. "Nanging aku ora nuduhaké awakku marang kowé kanthi niat ngrembug babagan sing kowé ora gelem ngerti, Eljoku sayang."

Banjur dheweke mandheg, ndhingkluk ing raine, lan bisik-bisik, "Aku ana ing kene kanggo nemokake apa sing kokngerteni . Kowe siji-sijine anak-anakku Eljo sing tau lair maneh— sijine sing tau nggawa Cahya Tahta ing sakubenge dheweke. Nanging ing watu, kowe ora bisa nguripake maneh awake dhewe, utawa masang Cahya ing sirahmu dhewe. Uga, kedadeyan kaya ngono iku adoh banget kedadeyan kanthi kebetulan. Saiki, aku pengin kowe nuduhake karo aku wong sing nggawa kowe bali." Lucifael nggugah pikirane, "Eling-eling kabeh kanggo ibumu , Lazarus. Sapa sing nggedhekake kowe? Apa wong suci, utawa mistikus sihir?" Dheweke ndhingkluk lan nggoleki raine, nggoleki petunjuk sing klelep ing sangisore samudra mripate sing biru.

Lazarus noleh. "Aku mung kelingan turu tanpa impen— peteng kang pekat." Rasa lara kang tajem ngobahake otaké. Dhèwèké ngringis, nyekel sisih sirahé lan mundur luwih adoh nalika Lucifael ngobong mripaté sing pengin ndelok Lucifael liwat tengkoraké lan kanthi resik mlebu ing memoriné.

"Tuduhna mripat pikiranmu ," gumam Lucifael, maju ngoyak kanthi anggun. "Sapa sing nguripke kowe, Eljo?" Sirahe nggeblak nalika Eljo nyemplung luwih jero ing pikirane.

Nanging, tembok guwa ngalangi kabeh mundure. Dheweke terus ngekstrak mental sing nyiksa, pikirane njerit karo strobo sing saya cepet saka saben sensasi sing dieling-eling—kaya- kaya kenangan uripe mung buku kaca sing dibalik kanthi teliti nanging cepet-cepet. Dheweke takon marang dheweke, "Sapa sing nggawe kowe dadi manungsa maneh? Sapa sing menehi Cahya marang kowe?" Malaikat liyané, mungkin? Tahta Dhéwé? Wangsulana aku!"

"Aku ora kelingan!" Lazarus nggresah. "Aku ora kelingan!" Rasa lara ilang, pandhangane cetha lan, ing ngarepe, Lucifael wiwit fokus, saiki mesem marem. "Ah! Kowé nyimpen akèh rahasia. Ya, aku percaya karo kowé saiki," wangsulane Lazarus, langsung mlaku adoh, mungkin mung mènèhi dhèwèké wektu kanggo ngelingi indrané. "Aja kuwatir; aku ora bakal nggawé kowé lara manèh, sayangku. Kuwi sing paling apik— aku ngerti pikiranmu. Lan, saiki aku ngerti, kita bisa miwiti manèh—minangka ibu lan anak."

Saiki, amarga kowé ngelak kawruh lan duwé kuping kanggo ngrungokaké, aku bisa mbukak rahasia saka kabèh sing tau kokkarepaké kanggo ngerti—lan luwih saka iku. Gatekna kaendahan sing sampurna: Pangerten sing Mahaweruh." Dhèwèké nyawang liwat pundhaké, ngliwati swiwiné, kanggo nuduhaké eseman sumringah sing nakal; "Apa kowé seneng, anakku—yen rasa penasaranmu sing kobong pungkasane wareg?"

Mungkin kanggo Lazarus, gabungan tatapan kafir lan kasampurnaan wuda katon ngganggu— kabecikan anane dheweke sing nggugah rasa tanpa cacat sing njijiki lan pait ing njero ati—mung nggugah dosa. Kanthi rai abang lan isin banget, dheweke ngalihake pandangane. "Ora miturutmu. Kowe kabeh ala."

"Lan apa reca-reca mau ora dianggep ala, kaya lambang sing nggantung ing gulumu ?"

Dheweke takon kanthi polos marang dheweke nalika ngrujuk marang salah sawijining Prentahe Gusti Allah . Lazarus nyekel salib pandongane. "Iki salib, sing nglambangake Yesus, Putraning Allah, sing masrahake nyawane kanggo dosa-dosa kita. Iki dudu reca ukir."

"Saiki tenan, Lazarus." Dheweke nggelengake sirahe, katon kuciwa marang dheweke. "Apa kowe ngira yen Yesus iki siji-sijine wong sing tau mati ing kayu salib; utawa cara eksekusi iki ora ana sadurunge uripe? Coba critakna, yen dheweke diobong urip-urip, apa kowe bisa nganggo cagak geni? Utawa, yen dheweke digantung, apa kowe bakal nggantungake tali ing gulu?"

Dheweke ngangkat alis. "Lan kepiye carane kowe bisa nghias awake dhewe nganggo gambar

kapercayanmu yen malah dheweke ditenggelamke?"

Dhèwèké nendhang bledug saka lantai guwa; "Ora, sayang, ikonmu mung reca ukiran saka piranti eksekusi Manungsa sing unik. Wiwit kuwi aku wis nglumpukake akeh jiwa jahat saka wong-wong sing mati amarga iku."

"Nanging, aja tau Yesus. Lan Gusti Allah mung ngidini kowe nglumpukake jiwa-jiwa wong duraka amarga kowe dhewe pancen duraka."

Dhèwèké mandeng Lazarus kanthi irung mudhun. "Aku ngidinke?" Dhèwèké nyipitaké pandangané, menehi peringatan marang Lazarus; "Aku ngira nèk getihku wis cukup mili ing uratmu, mula kowé ora perlu ngunggahaké nesune, Lazarus."

"Nanging, aku mung ngomong sing bener."

"Ah, iya— kewan sing kebak iman sing ngaku mung ngomong sing bener," dheweke ngece dheweke kaya dhèwèké mlaku-mlaku ing lemah, tangané nyilang, lan mikir. "Dadi, wangsulana aku, Lazarus; nèk aku nglindhungi Yésusmu, nylametaké nyawané kanthi matèni para hakim sadurungé dhèwèké nduwé kesempatan kanggo ngukum dhèwèké, apa aku bakal nganggep tumindak ala?"

Lazarus nyebutake Dhawuhe Gusti Allah; "Kowé aja mateni. Mateni wong duraka wae iku ala."

"Hmm. Lan yen aku ngresiki Kejahatan saka jagad iki kanthi mateni saben wong sing ana ing kono, apa aku nindakake kaya ngono iku tumindak ala—Apa nyingkirake Kejahatan iku dhewe ala?"

"Iku bakal dadi tumindak ala—lan ala bakal tetep ana. Iku saka sliramu; ala ana! Lan jagad iki iku dudu duwekmu; iku titahing Gusti Allah. Panjenengane ora bakal nglilani kowe mateni iku, amarga Panjenengane iku Gusti Allah sing welas asih lan adil."

Lucifael mlumpat nganggo swiwi sing mbukak, nancepake awake pas ing raine. "Aja nganti aku?" Dhèwèké nggawa Lazarus luwih adoh menyang guwa, karo mbengok marang dhèwèké, "Manusia iku duwekku!"

"Donya iki duwekku!" Lazarus nyemplungake awake menyang jero tembok guwa. "Saiki jinakno ilatmu, Eljo!" Kanggo Lazarus, ing wayah sing koyone langgeng, mripate wong loro mau padha ketemu: ireng lan biru.

Akhire, dhèwèké mangsuli kanthi swara manut; "Dadi aku ora bisa mangsuli manèh amarga bebendumu ora ngidinke aku ngomong kanthi bébas." Lucifael nggresula lan mlayu menyang tengah gua. Lazarus ambruk ing tembok. "Ya wis," wangsulané, muter bali menyang dhèwèké, "Minangka Eljo-ku, aku bakal ngekèki kowé papan kanggo ngungkapké pikiranmu. Nanging pikirké panggonanmu karo aku sadurungé kowé mbébasaké ilatmu kuwi."

"Banjur aku bakal ngungkapké pikiranku," Lazarus ngetutké.

Dhèwèké mlaku-mlaku ing tengah guwa, pandangané tetep mandeng dhèwèké. "Dadi bumi iki dudu duwekku, kaya sing kokkira ? Lan Gusti Allahmu ora bakal nglilani aku—kaya sing kokkandhakake?" Dhèwèké mandheg, madhep dhèwèké, lan

Dheweke nyilangake tangane metu kanthi bangga ndhukung mripat abang sing amba ing dhadhane. Dheweke mesem, "Nanging, nalika kowe mati, Lazarus, aku mateni separo jagad. Kedadeyan kasebut, ana wong loro ngadeg, mbajak sawah; aku mateni salah sijine. Ana wong wadon loro sing ndhingkluk, nggiling gandum; aku mateni salah sijine. Ana bocah loro dolanan, nggali lemah; aku mateni salah sijine. Saiki aku takon iki: Ing ngendi Gusti Allahmu sing welas asih? Ing ngendi, yen ora ngadeg ing ngarepmu saiki minangka panguwasa sejati jagad iki?"

"Yen kowé ngomong sing bener, Gusti Allah bakal nuntut kowé amarga piala kaya ngono."

"Aku—ing akun?" Lucifael mlaku nyedhaki dheweke, mangsuli, "Lan sapa sing bakal dituntut amarga piala sing luwih gedhe—amarga nguncalake banjir gedhe ing bumi lan mateni meh kabeh kewan ing raine—amarga ngremuk saben wit lan grumbulan kanthi samudra sing jerone kaya mega sing nggantung—amarga ngucurake samudra sing ora bisa ditembus menyang tenggorokan saben bocah ing bumi, sing lair lan sing durung lair? Oh, tenan! Aku kelingan dina nalika jagad iki njerit dadi siji, lan kanthi semangat kolektif sing cukup nganti meksa langit meneng lan ngrungokake kanthi medeni."

"Lan delengen, karo akeh wit-witan sing mati bebarengan, aku krungu malah raungane sing digabungake, bebarengan kaya dengung sing sesek, kabeh alas padha nguwuh, pucuk wit-witane padha remuk ing ngisore." segara asin sing ngamuk. Lan, uga, ing dina payau sing tanpa jerone kuwi, aku malah ngrasakake kabeh wiji sing kebak banyu asin, nganti swara woh-wohane melu ing siji tangisan jagad; mung kuwi, cukup banter kanggo nglebke paduan suara Malaikat sing njerit. Saiki, Lazarus, sapa sing kudu tanggung jawab atas kejahatan sing kaya ngene iki, yen dudu Gusti Allahmu sing welas asih?"

"Manungsa nyingkiri Gusti Allah. Ing sajroning atiné, Gusti Allah ora kepéngin ngbanjiri bumi. Manungsa nggawa Banjir Gedhé marang awaké dhéwé," Lazarus ngujar. "Nanging sawisé iku, Manungsa janji bakal bali menyang dalané Gusti Allah lan, kanthi adil, Gusti Allah janji ora bakal ana banjir manèh."

Lucifael mlaku ing sandhinge lan, nganggo kuku ireng dawa, njupuk watu sing longgar saka tembok guwa nalika dheweke bisik-bisik; "Lan, apa wong mursid tau janji ora bakal mbaleni tumindak becike?" Dheweke madhep karo mesem isin. "Coba critakna, supaya banjir iki ora dadi tumindak ala, kenapa janjine kaya ngono? Apa Gusti Allahmu pancen mursid lan welas asih kaya sing kokkarepake? Sajrone uripmu, sajrone kabeh pandonga sing ora kaetung, kapan Gusti Allahmu nate mangsuli, Lazarus? Lan kenapa Gusti Allahmu ora tau nuduhake raine marang kowe kaya sing daklakoni saiki?"

Lazarus nutup kupinge lan ngadoh saka dheweke minangka wangsulane; "Kapercayanku marang Gusti Allah sing Mahakuwasa lan Gusti Allah ora goyah lan aku ora bakal mbantah dalane. Kowé ngomong ala."

mung amarga mung kuwi sing kokngerteni —mung kuwi sing isa koklakoni. Nanging ilatmu sing ala ora bakal nggodha aku saka Gusti Allahku utawa saka bebener."

"Nggodha?" Dheweke mlaku menyang tengah guwa lan nyeluk maneh, swarane muni ing lorong guwa sing luwih jero. "Lazarus, apa ana wong sing duwe kawruh lan penglihatan, sing pengin tumindak dipadhangi supaya kabeh wong bisa ndeleng?" "Aku ngira ora."

"Lan, Lazarus, apa ana ibu sing nduweni kawruh lan sesanti, sing bakal nggawe anak-anake bisu lan wuta selawase?"

"Ora."

"Lan apa Bebener, Lazarus, apa bisa nduweni luwih saka siji rai?"

"Bebener iku bebener," ujure Lazarus.

Dhèwèké noleh lan ngelungké tangané ing mburiné. "Wangsulanmu apik. Saiki, aku takon iki: Biyèn, ing alas-alas Eden sing rimbun, sapa sing mrentahaké Manungsa supaya ora mangan woh-wohan lan woh-wohan? wohing kawruh lan sesanti, nganti mripate tetep ditutup selawase saka Bebener? Lan ing pepadhang kabeh generasi kanggo ndeleng, sapa sing nggodha Manungsa supaya nindakake woh kaya ngono, nganti mripate mbukak menyang Bebener?" Banjur dheweke mbengok banter; "Aku takon marang kowe, Lazarus; sapa sing nutupi Bebener? Ibumu sing nggodha; Gusti Allahmu sing nggodha; utawa awakmu dhewe sing wuta, sing ora gelem ndeleng , supaya kowe ora kepeksa mangu-mangu babagan dhasaring imanmu?"

Lazarus mbela Gusti; "Gusti Allah ora nggodha. Mung kowé sing nggodha!"

"Nanging sapa sing mbuwang bangkekan ing ngarepe asu ajag, ngongkon supaya aja mangan? Si penggodha sing nglakoni! Lan sapa sing nggawe woh kaya ngono, ngongkon Manungsa aja mangan?"

Si penggodha nindakake!

"Kowé ora kena—"

"Shan ora?" Dheweke motong omongane. "Shan ora menehi kawruh lan wawasan marang wong bodho supaya bisa ndeleng kebodohan saka klaim dhewe sing ora ana dhasare? Oh, nanging aku bakal nindakake, nalika aku nyakseni tumindak sing ora becik kaya ngono." kabegjan ana ing ngarepku. Nanging, sanajan wis dituduhake, kowe isih nolak bebener. Yen kowe ora Eljo-ku—sanajan mung manungsa—aku mesthi wis mateni kowe amarga ora sopan sing disengaja ing ngarepku. Nanging, aku bakal ngidini kowe urip amarga, ora kaya sing kokkandhakake babagan aku, aku bisa nindakake luwih saka mung tumindak ala— malah tumindak becik lan welas asih."

Lazarus mikirké omongané lan mbantah, "Nanging aku wis urip. Nèk kowé nglilani aku urip, tumindak kaya ngono kuwi ora becik lan ora welas asih. Kuwi mung tumindak sing ora ana pialané."

Lucifael langsung mangsuli, "Nanging kowé ngaku nèk aku isa ngomong lan mung nindakké piala. Piyé carané aku, mung ala, nindakake tumindak nalika ora ana ala? Luwih saka iku, critakna marang aku Lazarus, apa Gusti Allahmu bisa nindakake tumindak, tanpa ana kabecikan?"

Lazarus nyilangake tangane lan ora ngomong apa-apa.

"Aku ora nggawe kowé bisu lan wuta; wangsulana."

Dhèwèké tetep meneng.

Dhèwèké megap-megap, kuku irengé nggebug watu ing lantai guwa lan nguncalaké watu kuwi metu.

Jep! Lazarus nyekel watu kasebut mung sawetara inci saka raine. Dheweke nemokake dheweke manthuk lan mesem, alis diangkat, mungkin kagum karo kecepatane. "Iki hadiah saka Ibu," dheweke nguuh. Lazarus mbalikke watu kasebut lan nemokake wujud anyar minangka permata ungu transparan sing gedhe lan mengkilat, sumunar ing cahya geni. Dheweke mandeng menyang watu kasebut, kepincut karo kaendahane sing sumunar.

"Saiki, sayangku, apa sing diomongake watu pandonga iki marang kowe? Liwat watu iki, kepiye carane kowe ngukur niatku? Apa tumindakmu apik utawa ala?"

Lazarus ngangkat pandangane. "Ora semudah kuwi. Watu iki ora ngomong apa-apa. Nanging, yen kowe pengin watu iki nabrak aku, tumindakmu bakal ala. Lan yen kowe pengin menehi aku—"

Dhèwèké ngendhaleni awaké dhéwé lan meneng.

Lucifael ngguyu cekikikan lan mlaku nyedhaki dheweke. "Ya, rampungna, Lazarus. Yen aku pengin menehi kowe hadiah, mula iku bakal dadi tumindak kabecikan." Dheweke ngangkat tangane karo mesem.

"Nah, kuwi lho; hadiah sing apik banget saka ibu." Lazarus mriksani sadurunge memicingake mripate marang ibune.

Dhèwèké mlaku ing sandhingé, katon mriksa permata ing tangané kanthi semangat sing padha.

"Iki warna sing paling tak senengi. Apa kowe seneng karo wernane?"

"Aku durung nate weruh watu kaya ngene iki."

"Aku ngira kowé mungkin seneng karo hadiah kaya ngono— saka guwa rahasia sing durung tau ditemokaké manungsa. Ana luwih akèh watu pandonga sing apik kaya iki—lan ing saben warna sing bisa kokklumpukké. Lazarus, aku isa nuduhaké karo kowé, ing ngendi guwa sing isih alami iki dumunung, nèk kowé kepéngin. Lan kanthi panemuanmu, kabèh kasugihan saka kabèh kerajaan ing bumi, bakal ana ing sikilmu—kabèh kristal pandonga iki isa dadi duwèkmu, Lazarus. Apa kowé kepéngin?"

Lazarus mandeng kristal wungu sing ayu kuwi. Katon bening sakabèhé kanthi enem sisih alus sing nyemplung dadi titik-titik landhep ing pucuk-pucuke watu sing ngelawan. Dhèwèké mandeng Lucifael kanthi cetha.

"Kenapa panjenengan nawani kula menika, supados kula boten kegoda dhateng piala?"

Lucifael megap-megap lan mlaku adoh. Dheweke mlaku maneh, njlentrehake kanthi proposisi, "Aku nawakake iki minangka ijol kanggo panjaluk sing prasaja: supaya kowe nggulungake watu lan mbukak guwa. Ora ana kejahatan ing tumindak kaya ngono. Bukak guwa iki lan kabèh permatane dadi duwèkmu."

"Menawa kowé pancèn kepéngin mènèhi aku watu-watu iki, kowé mesthi ora bakal nggawé kajaba siji waé saka watu-watu kuwi."

muncul nalika kowé isa waé nggawé kabèh mau muncul. Lan amarga kowé njaluk aku mbukak guwa iki nalika kowé Iblis lan isa mbukak dhéwé, aku mung isa ngira nèk aku bakal nindakké piala nèk mbukak guwa iki. Utawa kowé bakal nindakké piala nèk guwa iki dibukak.”

Banjur, miturut alesanmu, apa wong ora kena nglairake anak amarga wedi yen anak-anake bakal nindakake piala? Luwih saka iku, apa wong kudu kepengin kabeh Ciptaan dirusak supaya tumindak ala ora tau kedadeyan? Endi wates sing ditarik supaya nyegah piala ora nyekek kabecikan, Lazarus?”

"Antarane tumindak becik lan ala, sarta niyate," wangsulane.

"Nanging, kaya sing ditegesake dening kapercayanmu, akibat saka tumindakku bakal bali menyang sirahku dhewe, dudu sirahmu. Dadi, kowe mung bisa dituntut amarga mbukak guwa— tumindak sing iku ora ala lan ora becik.”

Lazarus mbuwang permata kasebut ing lantai guwa. "Aku bakal dituntut amarga mbantu kowe. Aku pancen nindakake ora pengin hadiahmu. Aku mung njaluk supaya kowe ora nglakoni apa-apa.”

Dhèwèké ngrangkul pinggulé sing pucet lan mandeng Lazarus. "Ya, aku ora bisa ngormati panyuwunanmu, Lazarus; ora sawisé ngerti pikiranmu. Koyone kowé wis janji karo wong suci, Nicholas, supaya nggawa botol getih suci sing dikuduské duwèké wong suci liyané, Odino. Lan kowé kudu ngekèki getih iki marang wong suci katelu, Salvitino, sing manggon ing biara ing Italia. Nanging, kanthi owah-owahan sing rada aneh lan nggegirisi, getih iki entah kepiye tumpah ing kowé, lan saiki kowé ana ing kéné, wis wungu saka antarané wong mati. Aku uga ngerti." Kebetulan yen tumindak kaya ngono kuwi kedadeyan kanthi ora sengaja, utamane sawise luwih saka telung musim. Sayange, amarga sampeyan ora kelingan kepiye kedadeyane, saiki tetep dadi misteri kanggo kita loro.

"Nanging, aku uga sinau, saka pikiranmu, yen kowe kenal karo anak-anakku Eljo liyane, Naramsin; sing dirusak dening wong suci bodho sing padha karo wong-wong sing ngrusak kowe. Pancen, kowé pancèn mèmper karo dhèwèké, nyambut gawé bareng karo wong-wong, nganut kapercayan, tugas, lan tindak-tanduké wong-wong mau kaya kowé. Lan kowé loro-loroné nindakké kuwi kanthi rasa kepengin banget supaya dhèwèké bisa ndeleng kowé kaya dhèwèké nganti nampa kowé minangka salah sijiné. Oh iya, wong loro kuwi kowé isa waé dadi sedulur kembar; lan nèk jenengmu ora Lazarus, aku mesthi bakal nglumpukké kowé dadi Naramsin, sing wis diuripké manèh.”

Ngeling-eling paseksene Naramsin sing pungkasan, Lazarus takon marang dheweke, "Yagene kowe ora mbantu mbebasake dheweke? Dheweke dikunjara ngluwihi tembok."

Dhèwèké mesem. "Nasib wis ngladèni aku kanthi becik. Kowé ngerti, nèk aku mbantu mbebasaké Naramsin, dhèwèké mesthi ora bakal nulis tembung-tembung sing saiki wis terukir ing pikiranmu." Dhèwèké mlaku nyedhak lan, karo mesem, ngomong karo wong lanang mau nganggo basa manca; "*Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum.*

Apa tegesé tembung-tembung iki kanggo kowé, Lazarus?"

Lazarus mangsuli, "Pendeta Naramsin sing nulis tembung-tembung kuwi, ing dina kuwi dhèwèké mènèhi hadiah marang kakangné lan kuburan kuwi isiné tembung-tembungé dhéwé."

"Lan *sedulur* sing nampa hadiah kuwi pancèn *kowé*, ta? Coba critakna, Lazarus—kepriyé kowé isa ngerti nèk tembung-tembung iki tegesé kaya sing kok omongké?"

"Aku yakin karo tegese—nanging, aku ora ngerti kepiye aku ngerti."

"Banjur aku bakal ngandhani kepiye carane. Kaya Naramsin, kowe ngerti tegese amarga dheweke iku tembung-tembung saka jinisku— basane Malaikat. Kowé ngerti amarga kowé asalé saka basaku wiji. Kaya Eljo liyane, kowé lair wis ngerti basa Malaékat, mung waé, kowé ora tau ngerti nganti kowé weruh tembung-tembung iki. Lan nèk kowé ora sinau basa Manungsa—supaya kowé karo wong liya sing padha jenismu —kowé bakal ngomong basa ibumu waé."

Dhèwèké ngangkat permata wungu lan mriksa raine sing akèh nalika ngomong karo Lazarus. "Kowé isa mbantu ibumu éntuk kamardikané, sayang. Aku butuh bantuanmu." Dhèwèké mbuwang permata kasebut, nyekel maneh, lan mesem kanthi pinter marang Lazarus.

"Nanging kowé wis bébas," ujare.

"Ora tenan. Kowé mung ndeleng bayanganku; aku ngadeg ing ngarepmu mung ing roh. Diri sejatiku ana ing sisih liya saka *Segel Agung*, gapura sing bakal kokbukak kanggo aku. Kowé wis maca bab iku ing kitab-kitab apokrif."

Tulisan-tulisan Apokrif nyebutake babagan Segel Agung—kanggo Jurang *Agung*. Nanging, yen Abbey Gatewaystone minangka segel kasebut, segel kasebut wis dibukak.

Lucifael ngandhani dhèwèké; "Iki mung sebagian. Loro wis dibukak; isih ana sing katelu. Telung segel mbentuk Segel Agung lan kabeh telu kudu mbukak bebarengan. Anggere sing terakhir ditutup, aku tetep dikunjara. Lan amarga kowé ngadeg ing sisih liya gapura iki, kowé nyekel kunci kebebasanku."

Dhèwèké kelingan tahanan ing katakombe. Lazarus mlaku nyingkir saka dhèwèké. "Aku ora bakal mbantu kowé."

"Oh, kowé kudu," dhèwèké ngetutaké nalika dhèwèké mlebu luwih jero menyang guwa. "Kanthi maca kaca-kaca Naramsin, kowé wis sinau saben mantra, saben ayat, lan saben tembung ing segel sing nguwasani aku. Kumpulan tartamtu saka

Ayat-ayat iki, nalika diwaca kanthi urutan sing tepat bakal mbukak salah siji saka telung segel kasebut. Aku mung perlu ngandhani ayat-ayat endi lan urutan sing tepat supaya sampeyan bisa mbukak segel pungkasan."

Iki sing kokkarepake nalika njaluk aku ngglinghingake watu lan mbukak guwa— watu kasebut minangka Gapura liyane lan guwa kasebut minangka Neraka." Lazarus mundur menyang jurang watu. "Lan iki

"Kuwi sebabé kowé ora isa nindakké dhéwé." Dhèwèké nggelengké sirahé kanthi gugup. "Aku wis masrahké uripku marang Gusti Allah. Lan aku uga wis janji nèk aku bakal lelungan menyang Italia lan njupuk Friar Salv—"

"Oh, pancen! Kowé bakal lunga menyang Italia, amarga segel katelu ana ing njero katedral biara ing ngendi kowé janji bakal njupuk wong suci iki. Nanging tinimbang njupuk dhèwèké, aku mrentahaké kowé kanggo mbukak segel pungkasan iki kanggo aku. Lan kaya sing dibutuhaké imanmu, kowé kudu ngajènana ibumu kanthi nuruti prentahku."

Lazarus gagap-gagap nalika nerangake Prentah sing kasebut; " Ngormati ibumu— maksude Gusti Allah— tegese—"

Dheweke ngethok omongane. "Apik tenan, Lazarus. Kowé wis nemokake bebener. Nanging, nalika nindakake iku, saiki kowé nemokaké awakmu dhéwé ing kahanan sing bingung, amarga kowé ora bisa ngormati ibumu lan ngremehake Iblis, ta? Lan iki mung ateges tembung-tembung sing kokucapake ora ditujokake kanggo kowé. Mung waé, kowé dudu manungsa lan ora duwé jiwa kanggo tawar-menawar. Kowé iku Eljo—mung kéwan. Lan kaya kéwan liyané ing bumi, kéwanmu mung wektune —*saiki*."

Dhèwèké mbela awaké dhéwé. "Mungkin, nanging aku ora bakal nilar imanku mung amarga aku kekurangan jiwa. Lan kanthi imanku marang Gusti Allah SWT, aku nglumpukké awakku luwih saka kéwan—lan Aku ora bakal ngormati kowé minangka ibu nalika kéwan galak luwih ngrawat anak-anake."

Lucifael mbukak swiwine lan nyender marang dheweke, untune ana ing raine lan nggereng, "Lan aku bakal mateni kowe, supaya kowe ora manut karo aku! Kowe ora bakal entuk utawa ilang apa-apa, kajaba urip dhewe." lan, kanggo sliramu, urip iku siji-sijine sing sliramu duweni! Iku kalanggenganmu!" Dheweke ngepakke swiwine lan menahi papan kanggo dheweke.

Dheweke nglembutake swarane. "Aku pengin kowe nggunakake tembung Naramsin kanggo mbukak segel ing Cancelli. Lakoni iki kanggo Aku lan Aku bakal menahi kowe urip langgeng—daging sing ora ana pungkasane. Kanthi iku, kowe bakal duwe kabeh sing bisa dituku dening saben jiwa— donya urip langgeng. Iki prajanjian-Ku karo kowe: kabeh sing bisa dijanjekake dening jiwa sing ora bisa mati marang Eljo. Bukakna, Lazarus—urip selawase."

Dhèwèké meksa ngulu lan nggoleki jeroné guwa sing peteng kanggo njaluk wangsulan— nanging, mung pepeteng sing mandeng dhèwèké, kosong kaya pandhangan ibuné .

"Yen kowe nolak aku, Lazarus, kowe ora bakal menahi aku dalan liyane kajaba mateni kowe, saiki uga. Lan aku pancen ora pengin." Dheweke nyilangake tangane lan kanthi becik ndeleng raine.

Dhèwèké ndhingkluk. Dhèwèké nggresula abot lan keselek, "Aku—iki salah—aku ora isa."

Lucifael noleh, nanging muter awak, mripate kaya piso ireng. Dheweke ngusap kuku irenge ing udhara ing antarane kaya-kaya lagi nyakar. "Wis cukup!" Dheweke ngalihake pandangane saka mburine lan nggrundel, "*Wis, vita ad vitam. Liyane saka iku.*" Lan sanalika, swara babi sing nggereng ngepung guwa kasebut. Lazarus kaget banget nalika nemokake celenge sing biyen mati nglayang kaya iwak sing kandas ing dharatan. Kewan sing urip maneh kasebut bisa ngadeg lan ngadeg kanthi kikuk mung nganggo telung sikil.

Dhèwèké mbengok marang dhèwèké sanajan celengé ngorok lan ngos-ngosan, "Wong bodho sing imané bodho tiba cepet-cepet ing kuburané! Kaya saiki kowé bakal tiba, Eljo!" Kaget, Lazarus ndeleng celeng mau mlaku pincang menyang Lucifael, pinggulé ilang lan cairan mencorong saka bolongan gedhé. sing tau nyekeli sikil mburine. Kanthi ambegan sing banter, dheweke mandheg ing ngarepe lan ndeleng munggah, mripate mili banyu.

Dhèwèké mbeneraké kéwan mau; "Laramu ora ana ing sikilku, babi!" Dhèwèké nuduh Lazarus nganggo drijiné; "Iki! Kuwi Eljo sing ngukir bokongmu!" Celeng mau noleh menyang Lazarus, mripaté ndeleng Lazarus, kaya-kaya kéwan mau ngerti kahanané sing kikuk lan njaluk panjelasan luwih lanjut. Nanging, Lazarus mung meneng waé, sirahé mules, wetengé nggresula. Dhèwèké ngalihaké pandangané.

"Ora! Deloken!" Lucifael mbengok. "Deloken dheweke nandhang sangsara! Kowe nyolong sikile!" Lazarus ndeleng sekilas lan nemokake babi lanang mlumpat-mlumpat bunder, sambat, kaya-kaya meksa nuduhake kabeh kahanane sing nggegirisi. Kewan kasebut mandheg sedhela lan mandeng dheweke. Pungkasane, kewan kasebut keselek lan ngos-ngosan sadurunge nguyuh, maneh ndadekake Lazarus nyingkiri tampilan sing ora becik kasebut. Dheweke nggumam marang Lucifael sing mesem, "Kowe mung ngapusi. Iku ora nyata."

Lucifael ngubengi babi hutan lan nyedhaki dheweke, sambat, "Oh, pancen nyata, Lazarus; kaya asline, panas getih, lan isih nandhang sangsara nalika sampeyan mateni. Lan iku kepengin

"Aku ora ngerti kenapa kowe nyolong sikile—kenapa kowe mateni." Dheweke mandheg ing ngarepe. "Kowe aja nyolong; kowe aja mateni. Apa kowe isih kelingan karo iki kabeh?"

Lazarus mbela awake dhewe; "Kowé ngowahi tegesé. Prentah-prentah iki ora ditrapake kanggo kéwan."

Celeng mau sambat karo ngos-ngosan nalika dheweke nyupatani dheweke. "Kowé sing ngowahi tegesé! Apa iki dudu tembung-tembung sing kokkandhakake marang wong suci sawise dheweke ngoyak tikus mudhun ing trowongan? Lan apa kowé ora rumangsa suci amarga mbuwang ember lan nylametake tikus kuwi?" Lazarus ora gelem mangsuli.

"Ngakonana sing bener; apa kowé ora ndeleng wong suci kuwi minangka dhemit gedhé,

nggunakake bebendune marang tikus sing ora salah lan hina? Lan apa kowe ora mbayangake tikus kasebut minangka awakmu dhewe ing wektu iku, dioyak-oyak dening setan raksasa sing niat mateni kowe mung amarga nganggep kowe ora sopan— malah elek lan ora saleh?" Lazarus ngerutke bathuke, pura-pura bingung, banjur dheweke nyawang ngluwihi dheweke kanggo nemokake celeng sikil telu mandeng munggah marang dheweke.

"Ya mesthi wae," ujare Lucifael kanthi tenang, "Kaya sing wis diakoni dening pikiranmu marang aku." Dheweke ngelungake tangane ing mburine lan ngobahake swiwine.

"Kowé tetep manteb ing imanmu; nanging, kepastian kaya ngono kuwi ndadekake kowé ora ana gunane kanggo aku. Mesthi wae, aku bakal nggoleki wong liya kanggo mbukak Segel Cancellor. Uga, aku ora bakal ngersakake kowé ngrusak usahaku sing kepungkur lan ngundang biarawan sing campur tangan kanggo nutup Segel Gardiens."

Dhèwèké muter awak lan mlaku bali menyang babi lanang. "Sayangé, sanajan ibumu ngorbanaké kowé, kowé wis nduduhaké kasetyan sing bodho marang iman sing ora ana wohé—kita durung weruh bukti kepriyé iman iki migunani kanggo kowé, nalika dipeksa. Lan kanthi mangkono, kita bakal."

Saka sisih sirahe, Lucifael ngupas rambute sing amba, lapisan kulit pucet nggantung ing oyode. Dheweke nggantugake kekacauan sing kusut ing antarane gading babi lanang lan ngetokake iku mrentah, "Mangana —daging awakku, sing diwenehake marang kowe." Kewan kasebut ngambu, ndilat, banjur nguntal kurban getih kasebut nalika dheweke maneh "nggrundel, "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*"

Banjur dhèwèké noleh lan ndeleng Lazarus, separo tengkorake sing abang mulus sumunar, lan dhèwèké ngandhani nganggo swara akèh: "Rungokna aku saiki, Eljo. Amarga kowé nylametaké tikus iki, mbeneraké nganggo imanmu, saiki kowé bakal dadi tikus iki. Lan amarga kowé matèni babi iki, uga mbeneraké nganggo imanmu, saiki babi iki bakal dadi Iblis Raksasamu. Kanthi cara iki, kita bakal nuntut imanmu sing larang regane, mung saiki, tanpa alangan utawa khayalan. Lan ing wayah pungkasanmu, nalika awakmu dicabik-cabik, kowé bakal mbengok, njaluk imanmu kok ninggal kowé. Banjur kowé bakal nglumpuk, ing sajroning kamulyan rasa wedi—lan kanthi kepastian—manawa Aku iki Gusti Allahing jagad iki."

Lucifael menehi papan kanggo babi lanang kasebut nalika owah wujud, mboko sithik dadi kewan mammoth sing tegak —gadinge dawa, kukune malih dadi cakar enem driji, lan swiwi gedhe lan balunge nyebar amba saka gegere.

Tegak tegak, nganggo rong cagak sikil sing kandel, Raksasa Babi dhuwure rong puluh kaki ing gua sing dawane patang puluh kaki. Mripate ireng mudhun menyang Lazarus, Monster kasebut nggereng; ekspresi jerone nyusup ing saben permukaan guwa. Lazarus

nglirik lawang mlebu guwa lan Raksasa mau nanggapi, mlaku alon-alon menyang bolongan kasebut, ngalangi kabeh dalam metu. Lazarus mendesis lan mundur luwih jero menyang bayangan; kupinge rata kaya kucing sing kepojok.

Lan ngadeg ing tengah guwa, Lucifael netra-netra ing antarane wong loro mau. Dheweke mesem, muter awak, lan mlaku menyang tembok guwa sing luwih jero, nguwuh marang Lazarus kanthi tenang; "Imanmu saiki wis diukum!" Dheweke ngremehake salib pandongane Lazarus; "Mungkin kowe bisa nggunakake wit sing ora ana wohe lan oyot iku kanggo nglawan!" Maneh, Raksasa kasebut nggereng, kaya- kaya kanggo nandheske rasa setan.

Dhèwèké mandheg ing témbok guwa, noleh, lan pungkasané ngomong karo Lazarus; "Yèn aku dudu sing nguripké kowé, mung merga saka kesombonganmu, aku mesthi bakal ngrasakake patimu!" Cancellò ngenteni lan aku isih kudu mbukak segel pungkasan!" Lan kanthi swara gemuruh kaya walang, Lucifael lebur ing lumahing watu, ninggalake Lazarus sing lagi kuwatir karo nasibe .

Lazarus nglirik arah budhale lan nemokake Raksasa Babi nggawa watu gedhe ing ndhuwure sirahe. Setan kasebut mbuwang watu kasebut menyang dheweke. Dheweke nyemplung menyang lantai guwa nalika watu layar njerit ing ndhuwure dheweke lan njeblug ing tembok. Ing sajroning udan watu, Lazarus ngadeg lan mlayu 'muter mburi guwa, munggah ing sisih siji, lan ngluwihi geni. Ing kono dheweke njongkok, sikile kapisah, mbungkuk, lan siap mlayu, nanging Raksasa wis noleh marang dheweke, siyap-siyap ngadhepi serangan Eljo —wis kasep.

Psss! Ing sandhinge geni, ing ndhuwur watu-watu sing ana ing bunderan, gumpalan guano tiba lan nyembur ing watu sing kobong. Lazarus ndeleng langit-langit sing kebak kelelawar, banjur ndeleng geni kasebut. Alon-alon, dheweke mbungkuk lan nyopot pang sing isih murub saka geni kasebut. Lan Raksasa kasebut nggereng alon-alon, mbeberake cakar-cakar. Nanging, kalorone mandheg, mripate padha rapet, mungkin ngantisipasi tumindak sing kudu ditindakake dening siji lan sijine.

Lazarus mlumpat, ngepak-ngepakke swiwine nalika dheweke mabur lurus munggah. Raksasa kasebut muni banter, ngusap cakar-cakar sing gedhe banget, nggebug pupune.

"*Jerit!*" Lazarus nguwuh kanthi banter nalika dheweke ngubengi dalam sing ana ing langit-langit guwa, nyorot geni obor menyang kana lan ngirim saben kelelawar menyang angin puyuh sing cepet nguntal guwa kasebut. Kelelawar-kelelawar padha ngliwati kewan kasebut, klelep lan nggawe dheweke wuta kanthi banjir swiwi sing mabur. Monster kasebut nggero, nyerang dheweke nalika Lazarus nyilem menyang rombongan lan nguncalake obor sing murub ing antarane gading-gadinge. Lan ing kekacauan sing gedhe, dheweke nyapu ditedbak miring liwat lengkungan sikile sing gedhe lan kasar, nabrak lawang metu sing sempit

lurung-lurung, ing ngendi dheweke cepet-cepet menyang cangkeme guwa.

Buta Babi muter lan nyerang dheweke, mbengok, ngremuk awake dhewe liwat bolongan gua, ndhudhuk luwih amba nganggo gading sing nggeblak. Kanthi udan watu, Setan njeblug saka lorong gua lan metu saka Cangkem Gunung. Ndeleng Lazarus mabur, dheweke mbukak sepasang swiwi sing gedhe banget lan mabur menyang lintang-lintang, saben kepakan swiwine mudhun kanthi abot nabrak kabeh klompok kelelawar sing mlayu.

Lazarus ngintip saka mburine lan nemokake Raksasa mau cepet-cepet ngoyak dheweke. Luwih cepet, dhèwèké munggah—luwih dhuwur manèh—nganti rincian lanskap sing kasar dadi rata kaya kemul lemah sing ora ana telasé. Nanging, Raksasa Babi kuwi munggah manèh; Lazarus saiki bisa ndeleng rincian ing raine sing nggegirisi. Pungkasane, udhara dadi adhem lan paru-parune kobong. Lazarus meneng, megap-megap, mripate ngleleh amarga lara ing punggung lan swiwine sing kaku. Dheweke nyolong ndeleng maneh lan ndeleng Raksasa meh ana ing ndhuwure, ngusap-usap cakar ing tumite .

Lazarus nglempitake swiwine lan mlumpat menyang jurang sing tajem, tiba meh telung puluh derajat ing sangisore cakrawala kidul-wetan. Kanthi mripat kejepit, untu keprungu, lan swiwine getihen, dheweke mabur mudhun. Kacepetane mabur cepet, angin banter, lan udhara sing banter nggegirisi kulite —Lazarus kaya lintang sing tiba.

Sanajan angin banter lan nyengat, pungkasane dheweke bisa mabur kanthi cepet lan mbukak mripate —ing *pucuk wit!* Lazarus mbukak swiwine lan narik munggah, isih mabur ing antarane pang-pang wit ek kembar sing kusut, pang-pang sing luwih entheng nabrak dheweke kanthi tatu lan memar. Dheweke mlayu menyang papan sing aman lan nemokake Raksasa Babi mung dadi titik cilik ing cakrawala sisih lor-kulon, padha karo dheweke, ngambang ing ndhuwur pucuk wit-witan. Maneh, Lazarus munggah menyang swarga. Titik kasebut munggah bareng karo dheweke. Maneh, dheweke nyemplung lan nyemplung kanthi lolongan. Akhire, predator sing lair saka Iblis wis ilang.

Lan sajrone sejam maneh, tatu lan getihen, dheweke mabur menyang kidul-wetan, nganti dheweke nemokake **kali sing dieling-eling saka peta Abbey: Kali Rhone, sing mili menyang Teluk Leon lan samudra.** Rhone minangka tandhane—dalan sing bakal nuntun dheweke menyang Italia. Dheweke mbelok nengen lan ngetutake pita kaca sing muter-muter menyang kidul.

Sejam maneh cepet banget nalika garis abang tipis medhot cakrawala wétan—srengéngé pungkasane wis tekan. Kanthi kulit sing anget, dhèwèké ngerti manawa raksasa saka kabèh dhemit—srengéngé sing panas banget —bakal enggal ngaku langit. Mula, Lazarus nyemplung mudhun, nggoleki papan perlindungan abot ing sisih kulon kali sing bisa nglindhungi dhèwèké saka

badai cahya awan sing mlebu.

Akhire, dhèwèké nemokaké — celah ciut sing dipotong ing sisih punggung bukit. Dhèwèké mlebu ing ngarep bolongan lan mlebu lan nemokaké guwa sing ngembang dadi bolongan gedhé— papan perlindungan sing luwih saka cukup kanggo nglindhungi dhèwèké saka sinar sing mbebayani ing dina iku. Nalika kesandhung ing mburi bolongan, dhèwèké ambruk nganti tangan lan dhengkul. Krasa kesel, kringeten lan getihen, dhèwèké ambruk ing ndhuwur lantai guwa, lan keturon amarga kesel banget.

Ana pangon ngadeg ngopeni wedhuse ora adoh saka kana; nanging nalika weruh wedhuse wong lanang mabur mudhun saka langit sing lagi esuk lan nyolong-nyolong mlebu guwa, dhèwèké megap-megap, ngeculake tekene, lan mlayu kanthi cepet.

Dina wis teka lan lunga, lan sinar abang pungkasan ing wayah surup ilang nalika Lazarus mlumpat ngadeg, kupinge kebak, mundur menyang mburi guwa nalika nggresah marang telung asu sing nggereng sing metu nganggo tali sing kenceng. Bendarane, prajurit janggut sing kekar, mlaku alon-alon sawise dheweke, nyender ing tali kulit. Wong lanang liyane nyelip ing sandhinge, nggawa a obor. Maneh, Lazarus nggresah marang kewan-kewan mau lan dheweke padha mabur kaget, meh padha njerit tinimbang nggonggong. Ndeleng Lazarus, sing nggawa obor mbengok marang segara obor sing obah ing njaba guwa, "Kita wis kejebak! Siapna senjatamu! Amanake lawang mlebu!" Obor-obor padha mabur ing hawa wengi.

Prajurit katelu ndhingkuk mlebu, karo mbengok amarga kahanan sing kisruh, "Gawanen asu-asu sing nggereng kuwi metu saka kene!"

Prajurit sing gagah prakosa mau mundurake dheweke liwat obor sing misah nalika swara liyane nguwh saka pertempuran; "Kabaraké marang gustiku yen Iblis wis kejebak! Cepet!" "Inggih, Sersan," wangsulane.

Lazarus nutup kupinge nalika krungu swara jaran sing mlayu kanthi cepet. Lan kabeh padha meneng, kajaba swara prajurit sing obah lan obor sing gemeretak. Banjur sawijining ksatria nganggo waja, nganggo helem ing tangane lan pedhang sing dicabut, mlebu guwa kanthi alon-alon. Barisan panah mlebu ing mburine, baris ing tembok ngarep, panahane diarahke menyang Lazarus. Ksatria kasebut ngetokake prentah kanthi bisikan kasar, "Tetep adhepi Iblis. Lan aja nembak aku." bali." Dhèwèké noleh menyang Lazarus lan mlaku alon-alon, ngacungake pedhangé.

"Apa kowé isa ngomong?"

Lazarus ngadeg jejeg. "Kowé ngarani aku *Iblis* banjur takon apa aku isa *ngomong*?" Dhèwèké nyisir rambuté menyang mburi, "Aku dudu Iblis lan, ya, aku isa ngomong— maca— sarta nulis." Ksatria kuwi nurunaké pedhangé.

"Kowé milih jeneng utawa gelar?"

"Penjahat Lazarus Gogu saka *Abbaye des Gardiens*. Aku mung liwat," ujare.
"Apa kowé teka dhéwékan? Apa ana wong liya sing kaya kowé—nduwé swiwi lan untu kaya kowé?"
Lazarus meneng waé.

"Dadi Lazarus," ujare ksatria, "Coba *critakna—um—penunggang*; apa dhemit-dhemitmu sing nggawa pageblug gedhe menyang tanah-tanah iki?"

"Aku dudu *Iblis*, lan aku dudu *setan*. Lan yen kowe ngidini aku liwat, aku bakal ngucapke matur nuwun lan kanthi becik ninggalake guwa lan tanahmu."

Dhèwèké nudingaké pedhangé menyang Lazarus. "Yèn kowé maju nyerang wong-wongku, utawa nyoba mlayu, aku bakal nusuk kowé liwat panggonanmu ngadeg." Dhèwèké muter awak, ndhawuhi pasukané, "Pastikan kowé ngerti." Ksatria mau ninggalaké guwa nalika para pemanahé nyerang Lazarus kanthi tujuan sing bisa mateni.

Prajurit sing reged mlebu guwa karo keris dawa sing dihunus, nerusake ancamane dhewe, "Lan sawise iku, kita bakal nyigar kowe dadi potongan-potongan sing ora luwih gedhe tinimbang kue daging." Dheweke ngelingake Lazarus karo muter pedhange. "Saiki lungguha, manungsa setan!" Lazarus lungguh alon-alon nalika krungu pemanah siji bisik-bisik karo liyane, "Deloken —ing wujud asline— Iblis dhewe!"

Nalika prajurit mau mlaku adoh, wong sing nggawa obor mau nyedhaki Lazarus, karo ngomong karo dheweke, "Menenga utawa mati. Aku bakal ndeleng kowé luwih becik." Dhèwèké ngangkat oboré dhuwur, madhangi kabèh Lazarus lan wong-wong lanang mau padha nggumam kagum.

"Dadi kowé Iblis, ta?" Tukang obor takon marang dhèwèké. "Aku nglumpukké dhèwèké luwih galak—kanthi geni murub saka mripaté, sungu getih, lan buntuté sing dawa lan berduri."

Dhèwèké noleh manèh menyang kanca-kanané lan ngguyu cekikikan sanajan untuné ilang, lan kanca-kanané uga nanggapi kaya ngono—karo ngguyu cekikikan gugup.

Salah sijine mbengok, "Coba bukak cangkeme! Untune kaya asu —lan bisa nguntal jantungmu mung nganggo sapisan cokotan."

"Bukak cangkemu." Sing nggawa obor nyedhak lan mbukak cangkeme sing untune acak-acakan minangka demonstrasi. "Ahhh." Barisan pemanah nyedhak supaya bisa ndeleng kanthi luwih cetha.

Nanging, Lazarus mung nyingkirake karo alis sing berkerut.

Banjur salah siji pemanah mbengok, "Nyingkiri dheweke! Dheweke bakal nguncalake mantra marang kowe—dheweke bakal nyerang kita kabeh nganggo pageblug!"

Kaget, mungkin karo pratelan pemanah, wong sing nggawa obor tumindak kaya-kaya Lazarus nyokot dheweke, ngusap geni kasebut marang dheweke nalika mlayu. Senjata prajurit obah lan, ing mungkin jarak sing luwih aman, dhèwèké ngukum Lazarus; "Kita iki abdiné Gusti Allah, Kang Mahakuwasa! Kekuwatanmu kaiket ing ngarsané!" Dhèwèké ngidoni lemah. Manèh, wong-wong mau nggumam nalika ndemek awaké dhéwé kanthi cepet ing tandha salib. Lazarus mudhunaké pandangané menyang iduné tukang obor lan ora nggatekaké wong-wong mau.

Tanpa guwa kasebut, para prajurit genti-genten ndudut sirahe kanggo mandeng dheweke.

Akhire, Lazarus krungu swara ketukan kuku jaran sing lagi kendhali, karo swara rante sing muter irama ing njero.

Ana swara samar-samar mbengok, "Minggir! Mbuka dalan!" Obor-obor mau mbukak nalika telung wong lanang mlebu guwa, nggawa wesi tahanan. Lazarus ngadeg alon-alon, kaya dene deretan panah. Sawise mlebu, dheweke nyelehake tumpukan rantai ing tengah guwa, ing ngarepe Lazarus.

Ksatria mau, isih nyekel helem ing sangisore lan lengene, maju lan menahi instruksi marang Lazarus; "Wesi-wesi iki kanggo ngiket kowé. Tanpaen utawa patènana ing ngendi kowé ngadeg. Wenehana ngerti pilihanmu." Senjata sing ora sabar obah.

Lazarus mangsuli, "Lan yen aku nrima, kowe bakal mateni aku amarga kowe isa—ngaku aku Iblis, kecekel. Lan yen aku ora gelem, kowe bakal mateni aku amarga aku ora gelem, ngaku aku Iblis, dipateni."

Ksatria mau mangsuli, "Prentah iki dudu saka aku. Iki saka gustiku, *Ceryce d'Alcicourt, Comte de Languanaise*, lan gusti ing tanah iki. Dheweke pengin ketemu karo kowe, nanging mung yen kowe gelem ditahan nalika ana ing ngarsane. Kajaba iku, dheweke wis mrentahake supaya ora ana bebaya sing bakal nemoni kowé." Ksatria mau maju nyedhak lan mungkin swarane malih dadi nada panyuwunan sing tulus, "Gusti kula adil; janjinipun kaiket. " Dhèwèké ngirim tembung iki: Yèn kowé mbantu dhèwèké karo prakara sing prasaja, salah siji saka —um—kabisanmu, kowé bakal bébas lunga."

"Apa masalah iki?" pitakone Lazarus.

"Bendara kula boten ngendika. Nanging, panjenenganipun kepéngin matur kaliyan panjenengan samenika. Punapa panjenengan kepareng ngidinaken kula ngendhaleni panjenengan?"

Lazarus nyritakake *Naramsin* lan *Wong Miskin ing Kristus*. Lan nalika dheweke kelingan, Naramsin percaya marang janji kebebasan Dewan, dene Wong Miskin percaya marang gagasan yen dheweke ora nate ndeleng awake dhewe minangka wong sing kaiket. Katon yen iman kayane wis ngorbanake nyawane loro-lorone — mbok menawa, ora ana sing njaga iman kanthi ati-ati. Nanging, Lazarus saiki nemokake awake dhewe ngadeg ing ngarep tumpukan rantai, mbok menawa ing wektu sing luwih saka mung iman, bisa nemtokake nasibe. Lan kanthi akal sehat, tumpukan keragu percaya, dhèwèké ngasoraké awaké dhéwé, saéngga nglilani para prajurit ngiket dhèwèké nganggo wesi.

Nanging, pirang-pirang jam sadurunge, sanajan ing wayah awan, nalika Lazarus turu ing lantai guwa, kabar babagan penangkapan Iblis kobong ing saindenging tanah kanthi cepet kaya perang salib sing nggumunake, critane saya tambah fantastis saben dicritakake maneh. Gosip pungkasan saka akeh desas-desus yaiku Iblis ditemokake ing guwa, nyedhot ati para imam sing dipateni, lan satus wong.

Grotesque ~ Epik Gotik dening: GE Graven || Bab XIII || Online Gratis: <https://www.gothicnovel.org> || Kabeh hak dilindhungi undhang-undhang (c)1998 – AS

wong-wong padha gugur sadurunge nyekel dheweke—sadurunge nyegah dheweke ngetokake pageblug gedhe ing saindenging tanah.

Akeh abdi dalem sing bebas lan sing duwe kontrak, prajurit, imam, wanita lan bocah-bocah padha teka ing ngarep gapura kastil D'Alcicourt. Akeh juru tulis paus sing teka kanggo nyathet sejarah, supaya bisa dicritakake maneh kanthi akurat dening anak putu. Lan ing sangisore langit lintang-lintang, kabeh wong padha nglumpuk; enom lan tuwa, sugih lan mlarat, mursid lan ora, kanggo ndeleng Iblis, *Raja Iblis*.

Katon yen Iblis dhewe saiki bakal ngadhepi paukuman kanggo saben pialane tumindak nglawan Penciptaan.

[Pungkasan Bab 13]

Karya sastra iki digawe

d khusus kanggo dedikasi

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Muga-muga warisane tetep urip ing njero ati kita kabeh —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~